

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПОДЛИСТАК РАДИКАЛА МОРАВИЧКОГ ОКРУГА ОПШТИНСКИХ ОДБОРА:
МИЛАНОВЦА, ЧАЧКА, ЛУЧАНА И ИВАЊИЦЕ

ГОДИНА VII БРОЈ 91
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПРОГОВОРИТЕ!

Градоначелнице града Чачка, Председнице свих житеља подручја СО – Чачак.

Титула и улога је врло еминентна: зар НЕ?! Њоме се ваља дичити а и његовом народу је, ОН – градоначелник – председник (пардон! Друг!) такође (ваљда) ДИКА. Нарочито треба да се његови љубичани диче. Рекох: „ваљда ДИКА”! Па да видимо зашто треба и да ли јесте „ДИКА”? Наш председник потиче из једне врло напредне, демократске породице ПЕТРОВИЋА из села Љубића. Не, оног код Кнића, већ Љубића, где је Танаско Рајић дао свој живот, бранећи топове а, са тим и ЧАСТ своју, и народну, отимајући слободу од угњетавача. ОН, г. председник је син врлог мајстора, КРОЈАЧА НАРОДНИХ ОДЕЛА, Јеврема Петровића. То је даљи рођак, потомак официра српске краљевске војске. Чини ми се СОЛУНЦА Милана Петровић. Пошто је син мајстора-радника, он је (по Марксу) из радничке породице. Дакле, опет (по, тамо њима), из рекло би се: НАПРЕДНО-прогресивног соја! Ради свега овога је логично да је интимно и осећајно везан и наклоњен за леву оријентацију. Тако, некако стекао је афирмацију и поверење од АЛТРУИСТИЧКОГ ПОКРЕТА. Не, од оних ЕГОЦЕНТРИЧНИХ већ баш од АЛТРУИСТИЧКИХ тежњи и хтења, постао је партијски секретар у Љубићу. То се мора донекле и разумети, јер је постојао јак утицај браће ОСТОЈИЋА. Богољуба, што за своју идеју заносно и искрено даде свој млади живот 1941. год. на Краљеву, као бомбаш партизанског одреда. Његов брат Филип, постаде капетан тенковских јединица НОР-а, а умрије такође млад, од последица ГОЛОГ ОТОКА. Данило, који умаче крвницима и преварантима у Румунију, те тако извуче главу. Они су били романтичарски, занесењаци АЛТРУИЗМА. Њихову алтруистичку идеју издадоше прави

издајници и класе и народа. Та идеја је била, и остала, слатко упакована у неостварљивост. Гласила је: „изградња срећније будућности и праведног друштва – УТОПИЈА и, данашњи очај изневереног народа. Њихов Лењин је назирао, крај те утопије, и то још на самом полетном успону саме реализације, па изрече: АКО ИКО УПРОПАСТИ ЦИЉ РЕВОЛУЦИЈЕ ТО ЋЕ БИТИ МАНГУПИ ИЗ ВЛАСТИТИХ РЕДОВА”, богме био је добар пророк. Тако и би! Свуда би, па и код нас. Нигде се нису доказали. Неста државе, наступи корупција, неморал и лоповлук у свим порам друштва. Е! Али наш председник, је алтруиста. Значи не може и неће да се понаша егоцентрично. Он је домаћин, па се домаћински понаша према домаћинској имовини свих житеља у његовом „ЦЕНЕТУ”, што се зове СО – Чачак. Све би то било у реду, кад злуреди који желе да напакују нашем председнику (вероватно због зависти), ГОВОРКАЈУ да од самог почетка председниковања они су зачели следећим говоркањем: „није он за то”! сувише је млак! Ко, веле: „он је агроном, то му је професија, али се тиме није бавио, већ је отишао у публицисте-новинаре.” Опет, неки: „Отишао је у режимлије због каријере”. Неки: „неће да им се замера. Хоће као: КОРОШЕЦ ИЛИ ТРИ-ФУНОВИЋ, да заслужи дипломатску фотељу. Наводно, већ припремају Чвркића или Марића за његову фотељу. Недај боже овог другог! Веле, овај други хоће насилно да ф...ка народ, пробао је он то на једној женској индивидуи, насилно. Али, шта се то па Вас председнице тиче, то је ствар његова. Најцрње је то, што Вам пришивају КАНАДСКЕ ТОПОЛЕ, са сточне пијаце. Кажу да сте користољубац. Кажу: „нема Марва хлада, па дрежди на ватри”, наравно сунчевој. Кажу и

то: „тополе су засађене да црпе сувишну воду из тла а, и као сировина за дрвењачу. Веле: „ама куд се деде благо од топола“? Праве, праву спрдачину са тим. „Искористио је то он и његов рођак, па и онај празан простор уз жељезничку банку крај мале пијаце. Ко веле „урбанизоваше простор да не зврји празан и оставише чак, шта више и подоста ширине за прилазну улицу. Веле то је одлично и добар импулс за урбанисте, јер урбанисте наводи да пројектују улицу са подвозом ка Трбушанима. Кажу, ако не би било грађевина не би било потребе ни за улицу. Боже! Какво цинизма. Рекоше и то: „Он и његов рођак који је стругао тополе на властитој стругари, добро се снађоше. Ем ушићарише, ем учинише народу добро, добиће улицу.“ Али ми, поносни љубичани, увек смо пркосили чачанима, па нам дође нажао, на нашег председника. Неки су, око овог оговарања хтели, и физички да се обрачунавају, јер не желе и не трпе љагу, што се наноси нашем председнику а са тим и љубичанима. Али, авај! Ништа не вреди јер кажу: „они који су слични њима што владаше 50 година а сада немамо ни државу ни он није бољи од њих. Најцрње је што народ доведоше до очаја.“ (Ваљда мисле на свој српски народ).

Има ту, још много тога. Помиње се нека пумпа код Дацове кафане и кажу: „какав је то домаћин кад не зна ни ко гради и како му је име“. Исти је случај са војним земљиштем на Алвајиници где кажу: „још је, тај нови власник, ослобођен општинског пореза“. Па опет, тамо неке куповине од народног доприноса, неке слике и сл. Чујем, да сте преко телевизије изјављивали да не знате и да нисте надлежни за то. Није народу јасно како то може један домаћин да не зна, ко шта ради у његовом атару, а граде се све сами капитални објекти. Дакле! Дужни сте, да кажете, да проговорите својим житељима. Друже домаћине, председниче: **КУД ОДОШЕ ПАРЕ ОД ТОПОЛА А И ОСТАЛО.** Недај боже да је све ово истина, о чему људи говоре. Ми љубичани би морали пред чачанима дуго да црвенимо. Пркосно им одговарамо: није наш председник такав, каквога ви, пакосници, желите да видите.

*Ваши учтивии и пркосни љубичанин
Борђе Анђелић*

ИВКОВА СЛАВА

У завршном рачуну буџета Општине Горњи Милановац за 1995. годину утврђено је на име репрезентације 644.051,00 дин.

Аналитички гледано, значи да су Општински оци месечно трошили на име трошкова репрезентације ни мање ни више 53.675,00 динара што износи десет нето личних доходака радника са средњом стручном спремом запослених у органу управе, или 2.440,00 дин. по једном радном дану у току 1995. године.

Мислимо да овој неконтролисаној и друштвено не дозвољеној потрошњи – боље речено расипању буџетских средстава није потребан никакав коментар, тај коментар треба да дају грађани који плаћају порез.

Треба поставити питање колико ће износити трошкови „Ивкове славе“? Да ли ће за исплату ових трошкова бити мењана-смањивана комунална потрошња која је прошле године на седници СО два пута мењана, тј. средства буџета која су остварена по највећој стопи у Србији од 14,2% бити мењана за друге намене буџетске потрошње.

Велики број грађана поставља питање: Како се може изграђивати трг Кнеза Михаила, постављати фонтане и споменици кад је проверено и утврђено да не постоји детаљни урбанистички план Трга Кнеза Михаила и да буде још горе, да је изградња свих споменика и објеката давана на извођење радова без јавне лицитације, што је законска обавеза? Када су објекти давани без јавног надметања ко је се то прогласио надлежним да утврди вредност ових радова? Не може човек да се ослободи сумње да се овде можда ради и о неким личним користима.

Грађани се са правом питају шта је са гвозденим мостом који је стављен ван употребе? Зар се није могло наћи место овом мосту, зар га није требало конзервирати, већ да заврши на отпаду? Зашто је продат без лицитације за безвредни износ водоторањ на жељезничкој станици који је требало сачувати као специфичност овог града за младе нараштаје?!

Коме су сметале широке и праве улице-троотоари и коловози, који су од Бечких урбаниста пројектовани да их неки новопечени урбанисти прекрајају и сужавају?

По оцени грађана није време у овим послератним годинама кризама привредним, сведеном стандарду грађана на минимум животних потреба да неко овако гала прави славље и троши велики новац.

Ко ће и из којих извора прихода платити баснословне суме за све видове потрошње који су створени и који се морају платити било из средстава буџета или учешћа спонзора-привредних организација кад знамо у каквом су положају поједине привредне организације, и да се лични доходи крећу нешто мало изнад минималних личних доходака.

СИТ ГЛАДНОМ НИКАД НИЈЕ ВЕРОВАО!

Грађани су савесно и са одривањем прихватили изградњу водовода Рзав, као дугогодишњу потребу грађана, али, нико није дао сагласност и одобрење за расипање пара ради нечије политичке афирмације и политичких амбиција. Друге општине које су добиле воду организовале су скромне прославе а не „Ивкове славе”.

14.04.1996.

ООСРС Горњи Милановац

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

П Р И С Т У П Н И Ц А

број чланске карте

1. Име и презиме
 2. Име родитеља
 3. Матични број
 4. Место становања
 5. Адреса
 6. Телефон
 7. Општина
 8. Република
 9. Месни одбор
 10. Школска спрема
 11. Запослен у (назив фирме)
 12. Занимање
- Датум учањења:

Својеручни порпис

Упознат сам са Статутом СРС и добровољно приступам у чланство

А Ф О Р И З М И

Живоша Ракић

НЕКАД СУ ЗА КАШИКУ КАЈМАКА
СТРЕЉАЛИ, АЛИ ГА БОГМЕ И ДАНАС
СКИДАЈУ.

АМА, БРАЋО, ЈЕСМО ЛИ СЕ ТО МИ
ТОЛИКО САМО РАСКРЕЧИЛИ ИЛИ
ОПЕТ РАСПЕТОКРАЧИЛИ!??

БОГ ЧУВА СРБЕ. ЕХ, ДА НАМ НИЈЕ
ЊЕГА...

„ГОДИНЕ РАСПЕТЕ”

МА НЕ, И У СОЦИЈАЛИЗМУ СМО МИ
ВИДЕЛИ БОГА. САМО СВОГА.

ДВА ВЕКА ВУКА – ПОЛА ВЕКА МУКА.

ШПАНИЈА: ФРЕДЕРИКО ГАРСИЈА
ЛОРКА!

СРБИЈА: РЕТОРИКО МУРИЈА ЂОРКА!

СА ЊЕГОВОГ ПУТА НИСМО ЈОШ
СКРЕНУЛИ АЛИ СА ПАМЕТИ НЕ
ГАРАНТУЈЕМО.

ЗА ОВОЛИКО ДВОРСКИХ ЛУДА ШТА
ЈЕ ОНА ШАЧИЦА ДВОРАЦА ПО ДЕДИ-
ЊУ!?

У НОБ-у ПРОЛИШЕ КРВ, АЛИ ЈЕ МИ У
ЊИХОВОМ МИРУ ПРОПИШАСМО.

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић
Новине “Велика Србија” уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 “Велика Србија” је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

АНАЛИЗА ЈУЖЊАЧКОГ ТАЛЕНТА

Била једном једна српска земља талентованих и обдарених људи. Била и биће, да јебе оца! Много напреднијих и прогресивнијих од осталих српских земаља. Много, иха, ха... разлика до неба. Није у питању обичан таленат, за науку, уметност, певање и пуцање. Не, богоми. У питању је специјална врста талента: таленат за директоровање!

Савремена наука дуго је покушавала да установи одакле тај генетски код баш у том кршу, лому и камењару, у најјужнијем делу српског етноса. Полазило се од локације. Утицај мора, на пример, јер излаз на море је традиционална српска мора. Онда климатски фактор и влажност ваздуха. Монсунски ветрови и голфске (мада сви углавном возе мерцедесе) струје. Али успркос великом и савесном труду истраживања се нису макла са почетка, нису дала никаквог резултата, тако да се тај феномен подвлачи као нека наднаравна појава, (злобници са континенталног дела Србије још кажу и елементарна непогода) или, у оном малом делу верујућих, као чудо Божје. Запажено је једино да се процес изразито интензивирао после великог српчекићарског рата против нас и Шваба, и великог тријумфа српчекићара и петокракиста. Истина, још увек се поуздано не зна да ли су они уопште и дигли устанак (сигурно су га дигли чим су победили, мада не мора да значи) тек са помпом славе 13. јул као дан победе Лозоваче над Шљивком, Кајсијевачом, и осталим видовима континенталних српских божанстава.

Дакле, после те велике победе, углавном против српства извојеване, започео је тај процес директорских миграција ка континенталном делу, са акцентом на престоницу. Али, да би можда појаснили тај феномен морамо се вратити етници и фолклору тог дела српства, које се помало и скањера те истине. У смислу да је он део српства. Када се тамо дете роди, син! да јебе оца!, а да шта би друго, прва реч коју он проглављује није – мама већ: „Те је Бијоград?“. У хороскопском знаку сви су змије, због поради специфичности дотичне живуљке која лежи а иде. Они брзо одрастају, што је такође феномен, јер су са пет година у стању да убију човека ко зеца, а са десет, петнест, да спелевара и осмољетку и средњу школу, и ето их: Правни факултет у Београду, који је малте не етнички чист. Њихов. Обично у року завршавају. Најчешће не студирају ни целу декаду. И то је то. Корпус деликатес! Стичу звање свршених, дипломираних директора! Ето тако, отприлике је то тај процес. У том правцу се дешава и делује.

Затим, по уходаном механизму родослова и племена, врши се размештај од највиших функционера у континенталном делу српских земаља (ни најстарији се не сећају да се неко вратио назад) па све до најнижег у хијерархији,

директора Р.О., одакле чекају прилику да се вину ка врху, чиме се образује савршена ротација, савршенија од сунчевог система. Чак много савршеније, јер из сунчевог система нека планета може и да зглајзне, али они из директорског места, Боже здравља, ако и засеру подебље, заштите се бољом и вишом функцијом.

Приликом богате и успешне каријере, која се често завршава и дипломатским намештењем, они никако не заборавају особености и специфичности свог поднебља. Док Срби континенталци јебу мајку ови јебу оца! Али док ови први само пијани певају „Играле се делије“, ови други и пијани и трезни певају „Под оном, под оном... ђевојком Милијаном!“ што ствара помало и конфузију у српском етносу, а у етнографском и музиколошком смислу.

Његош и „Горски вијенац“ је симболика за сва времена, успркос чињеници да се после тога појавило још неколико писаца и написано још неколико дела, дефинитивно је на пиједесталу славе тог дела српског рода. Цитира се свугде и у свакој прилици. Ко цитира, ко парафразира. Цитирају га и они који га никада нису ни прочитали, јер старији кадрови од силног друштвеног рада нису стизали ни да се опишме, али увек искрено и од срца. Такав је то менталитет, кога воле тога не јебу као ови из континенталног дела, већ воле... Ето, узмимо друга Титу! Узмимо мртав пример, а о живима да и не говоримо.

Ловћен!? Још једна симболика. Она датира од најраније турске владавине одакле потиче и следећа легенда: „Каже, наиђу Турци, ми уз Ловћен, они, да јебе оца, за нама, уз Ловћен, ми низ Ловћен, оније низ Ловћен, ми уз Ловћен, они уз Ловћен, ми низ Ловћен, они за нама, оца им потуреног, низ Ловћен... ми уз... они уз... ми низ.. стигнемо у подножје, дахћемо ко гуштери, није турског смрада, доли једне артијетине на којој писаше „Јеб'те се и ви и ваша планинчина! Потпис – Турци.“ Ловћен је своју славу осим у срцима директорским овековечио и на паклици истоимених цигара и то у ћириличној и латиничној верзији.

Никада не заборавају своје племе, своју грану, а о лози да и не говоримо: искључиво „13. јул“! И најмању прилику, и најмање радно место, у смислу функције, користе и телеграфишу у своје племе, где већ чекају као запете пушке, стасали рођаци и саплеменници, и за тили час освану у Бијоград. У фотелју. Они после доведу друге и круг се затвара. Но, с временом се примети извесна аномалија на том кругу. Он се некако, сам од себе, ваљда, назуби. Дође некако као звезда... звезда... зв... да јебе оца у вргузице, изгледа баш... са пет крака.